

СМЪРТЬТА НА ЦАРЯ-ВОЙНИКЪ

Тежка, сива мъгла лежеше надъ Бѣласица. Толкова гъста бѣше тя, че по голѣмитѣ клоне се събираше на капки, които съскаха, падайки надъ изсѣхналата шума. Никакъвъ лѣхъ не минаваше изъ дебритѣ и усойтѣ, никакъвъ звукъ не прозвучаваше. Нѣмаше ги дори чернитѣ, зловещи врани.

Защото въ планината имаше нѣщо по-зловещо.

По стрѣмната тѣсна пѣтека на Ключкия проходъ се катерѣха хора: дълга верига мѣже съ окървавени лица, съ протегнати въ мъглата рѣще пристѣпваше по каменака. Главитѣ имъ бѣха издигнати високо, ала нищо не виждаха.

Защото бѣха слѣпци. Бѣха слѣпитѣ войници на царъ Самуила.

Глухи вопли разкъсваха гърдитѣ на слѣпцитѣ. Тѣ се хващаха единъ за другъ, за да не се загубятъ и

приличаха на едно ужасно хоро, което се губи въ мъглата подъ звуцитѣ на стонове и ридания.

Тѣ бѣха ослѣпени по заповѣдь на грѣцкия императоръ Василий II. По-жестоко наказание хитриятъ грѣкъ не бѣ могълъ да измисли, за да отмѣсти на омразния си противникъ — Самуила.

Защо го мразѣше?

Защото Самуилъ многожди бѣ разбивалъ войницитѣ му, мѣчейки се да спаси България отъ грѣцкото иго.

Защо ослѣпи войницитѣ?

За да ги накара да намразятъ своя царъ и да го проклинатъ; да накара и тѣхнитѣ близки да намразятъ Самуила и никога вече да не се събератъ на неговия зовъ за борба противъ грѣцитѣ.

Нападно. Лѣжеше се жестокиятъ грѣкъ!